

Ralph du Long

**‘Mijn ervaringen
bepalen mijn
missie.’**

Mijn ouders zijn in de jaren 50 van de vorige eeuw van Indonesië naar Nederland gekomen. Hoewel ze beiden religieus zijn opgevoed, zijn ze nooit echt belijdende gelovigen geweest. Hoe het daar in Indonesië was, weet ik niet, maar ze gingen er altijd nuchter mee om. Ik ben wel opgevoed met christelijke waarden en normen en ben naar een christelijke lagere school geweest.

Jaap Terpstra

In 2008 ben ik met mijn vader naar Indonesië geweest. Voor mijn vader was het teruggaan en plekken bezoeken waar hij was opgegroeid. Er was daar veel veranderd. Een gedeelte van mijn familie is moslim. Ik zag de invloed van de conservatieve islam op de samenleving en ook op mijn familie daar. In de periode van strijd en onafhankelijkheid van Indonesië is mijn familie verspreid over de aardbol en een gedeelte kwam in de VS terecht. Zij zijn christelijk, en daar zie ik de invloed van het conservatieve christendom op mijn familie.

Zelf ben ik al heel lang humanist en verbonden met het Humanistisch Verbond. In die periode heb ik meegewerkt aan een project om (seksuele) diversiteit in moskeeën en kerken bespreekbaar te maken. Ik ben zeker niet antireligieus en ik zie vele over-

eenkomsten tussen het humanisme en het christendom. Vandaag de dag heb ik goede contacten met kerken en heb veel respect voor wat kerken actief doen voor de maatschappij en de wereld.

Politiek

Al geruime tijd ben ik mensenrechtenactivist in verschillende landen bij diverse organisaties. Het lijkt mij goed om nu de andere (politieke) kant mee te maken. Van jongs af aan heb ik al interesse in de politiek. Lang geleden ben ik begonnen bij D66 tijdens mijn studie in Groningen en vanaf de jaren 90 ben ik lid van de PvdA. Ik woonde toen in Amsterdam, maar ben teruggegaan naar mijn geboortegrond in Drenthe vanwege zorgtaken. Al snel werd ik daar actief voor die partij, eerst als afdelingsbestuurder en campagneleider en daarna als Statenlid van de provincie Drenthe. Wat mij aantrekt aan de provinciale politiek is het respectvol omgaan tussen de politici. Naar mijn mening ontbreekt dat vaak in de landelijke politiek. Het was geweldig om deel uit te maken van de politieke besluitvorming.

Ik heb veel praktijkervaring opgebouwd en deze wil ik inzetten binnen de Europese fractie. Ik heb lang in Rusland en Oekraïne gewerkt en ben goed op de hoogte van de situatie in die landen. In

die periode heb ik veel meegemaakt en geleerd. Ook de minder leuke dingen. De overheid in Rusland was niet echt gediend van mijn werk als mensenrechtenactivist. Het is zelfs zo dat de Russische Doema mijn naam noemde als één van degenen die in 2022 de Russische verkiezingen heeft beïnvloed. Oekraïne wil bij Europa horen. Die geluiden wil ik in de EU luider laten horen om bruggen te slaan tussen Oost en West.

Inspiratie

Op dit moment ben ik bezig om onder meer de Bijbel te lezen, met name de boeken en evangeliën die vroeger niet in de Bijbel terecht zijn gekomen, zoals het Thomas evangelie en het proto-evangelie van Jakobus. Er zijn er nog meer. Ik vind het belangrijk om de historische en Joodse achtergronden te lezen van de Bijbel. Echt een ontdekkingsreis!

Ik zie overal om me heen mensen die me inspireren. De oorlog in Oekraïne laat het slechtste maar ook het beste in mensen zien. In Oekraïne zijn dat vrienden en collega's die blijven vechten voor de vrijheid van hun land. In Rusland vrienden en collega's die zijn gebleven en nog steeds van binnenuit Rusland dingen ten goede proberen te veranderen.

Ik kom net terug van een humanitair transport naar Novovorontsovka, Oekraïne met Matthijs, de chauffeur. Novovorontsovka ligt aan de rechteroever van de Dnjepr in Kherson Oblast. Je ziet aan de overkant Russisch bezet gebied liggen. Er zijn regelmatig drone- en raketaanvallen in dat gebied. Matthijs is 21 jaar. Hij doet dit als vrijwilliger. Hij studeert nog, werkt als chauffeur op houttransport en heeft een eigen bedrijf.

Dit transport was emotioneel zwaar. Om in Novovorontsovka te overnachten, de vernielingen en achtergelaten Russische loopgraven te zien, ontvangen te worden door de dorpsgemeenschap die 8 maanden bezet is geweest,

de verhalen aan te horen...

En toch heeft Matthijs zonder klagen of morren de 5000 km gereden bij nacht en ontij. We brengen hulpgoederen, maar veel belangrijker nog is de morele steun. Het feit dat er een vrachtwagen binnenrijdt met een Nederlands nummerbord.

Dan zijn er de mensen van de Protestantse Gemeente Assen die zich vanaf het begin van de oorlog inzetten om onze partners en vrienden in Oekraïne te steunen en dat ook blijven doen. Op allerlei manieren. Het zijn allemaal gewone mensen die zich belangeloos inzetten voor een ander, ook als die ver weg is. Dat vind ik altijd maar weer inspirerend.

Realiseren van een sterker en onafhankelijke EU

Het is nogal paradoxaal om te zien dat hét instituut (de Europese Unie) dat voor een grote welvaart en veiligheid in het naoorlogse Europa heeft gezorgd, zo onder vuur ligt. Iedereen die denkt dat we zonder de EU beter af zijn, nodig ik uit om een keer een EU-buitengrens te passeren. Eindeloze wachttijden en administratieve rompslomp, per land geld wisselen; dat is de situatie waar we naar terug zullen gaan als het aan partijen als de PVV ligt. Het zal nog een zware dobber worden om die Eurosceptis te bestrijden, laat staan om de EU sterker te maken. Terwijl het juist nu duidelijk is dat er behoefte is aan een sterkere EU. Maar wat zien we? Landen als Hongarije en Slowakije en tot voor kort Polen glijden af. Waarbij Hongarije en sinds kort Slowakije ook nog eens pro-Russisch zijn. Onbegrijpelijk is dat. Ik denk dat we ons moeten afvragen of het principe dat we alleen maar unaniem besluiten nemen wel houdbaar is. Wie de geschiedenis van Europa naleest, ziet een ruim 2000 jarige aaneenschakeling van oorlogen en conflicten. Tot de EU kwam. En anders dan de dictatoriale Russische of Chinese knoet, is dat gebouwd op democratische beginselen en funda-

mentele rechten. Het is zeer de moeite waard om dat in stand te houden.

Mijn motto voor de verkiezingen is dat mijn ervaringen mijn missie bepalen. Ik ben een politicus die zelf in de modder heeft gestaan. Als ik heb heb over Rusland en de dreiging die daarvan uitgaat, dan is dat omdat ik dat zelf heb meegemaakt. Als ik heb heb over Oekraïne heb en de enorme drive van (jonge) Oekraïners om bij de EU te horen, dan weet ik dat omdat ik daar tussenin heb gestaan. In 2013 op het Maidanplein in Kyiv, toen de revolutie zich volop ontwikkelde. En sinds 2022 door humanitaire transporten naar Oekraïne te doen, onder meer naar Novovorontsovka, Kherson oblast, waar je aan de overkant van de rivier op Russisch bezet gebied uitkijkt. Ik handel niet vanuit theoretische kennis, maar vanuit praktische ervaring. Voor Rusland zou ik in de EU graag een Navalny fonds willen zien, waarmee Russische activisten die in Rusland zijn gebleven worden gesteund. Daar zitten vrienden en collega's tussen, die soms jarenlange gevangenisstraffen riskeren. Als je verandering wilt in een land zal die van binnenuit moeten komen. Voor Oekraïne is dat steun zolang het nodig is. Met de humanitaire transporten brengen we ook morele steun, dat tenminste zo belangrijk is als de materiële steun. Maar als het gaat om de steun aan Oekraïne als geheel is wat mij betreft sinds 24 februari 2022 volstrekt duidelijk: we moeten Oekraïne meer wapens geven. Ik herinner me dat Duitsland in eerste instantie aanbod om helmen te leveren, terwijl op dat moment al Oekraïense steden in puin werden geschoten. Het was beschamend en nog steeds is het besef onvoldoende doorgedrongen dat we veel meer moeten doen. Om Oekraïne te steunen, maar ook om te voorkomen dat we de rest van de eeuw een volledig instabiel Europa hebben met alle veiligheidsrisico's van dien. ●

Als je twee jassen hebt...

We gaan lekker drie maanden naar Zuidoost-Azië, zegt mijn collega, gepensioneerd legerpredikant. Ze houdt van reizen en heeft er nu alle tijd voor om met haar man aan deze hobby toe te geven. Geld ook, want na een werkzaam leven krijgt zij een goed pensioen. Alle basisvoorwaarden voor een goed bestaan zijn op orde. Het huis is afbetaald, er staat een elektrische auto voor de deur, de kinderen doen het goed. De rolkoffer met makkelijk zittende lichtgewicht reiskleding van Bever staat al klaar. Ze zal eenvoudig reizen, zegt ze, langs hostels om veel van de natuur te kunnen genieten en wandelingen te maken langs speciaal voor toeristen aangelegde trails. Allemaal heel milieuvriendelijk, zegt ze, en bovendien een vorm van ontwikkelingshulp! Want arme landen zoals Laos zijn voor een groot deel afhankelijk van toerisme, zoals de vissers op de Mekong rivier die langzaam opdroogt door de aanleg van stuwdammen en vervuild raakt. Mijn collega heeft al een bootreis gepland over deze betoverende waterloop door de schitterende binnenlanden. En in Vietnam gaan we een motortocht doen door de bergen, zegt ze enthousiast. Het kan nu nog, immers... De natuur is er nog ongerept met prachtige vogel- en vlindersoorten, uitbundige planten en bomen. En de mensen zijn er zo gastvrij! Het eten kost bijna niets... Je leeft daar goedkoper dan hier. De reis heb je er zo uit.

Mijn collega stemt GroenLinks, scheidt haar afval, en de NOVIB kalender hangt al jaren bij haar aan de muur. Ze is lid van Milieudefensie, Greenpeace en Amnesty International. Waarom protesteert mijn hart dan zo? Ik worstel ermee. Wat is er mis met deze mooie reis van een goed mens?

In Soedan zijn 8 miljoen mensen op de vlucht, lees ik op mijn nieuws-app. En ook: Gaza lijdt en hongert. En: de uitstoot van CO2 in de luchtvaartsector is niet in te perken vanwege een feitelijke toename van het luchtverkeer. Wat heeft dat ermee te maken? Die ene vliegreis naar Seoul, wat maakt dat nou uit? De mooie bergtocht, de wandeling door de resten van het woud?

White privilege, zegt mijn Leger des Heils maatje die mij af en toe helpt bij mijn werk in Betondorp. Hij is de enige die mijn ongemakkelijke gevoel begrijpt. Misschien omdat hij ook weet heeft van armoede en onrecht en sociale beperkingen. Omdat hij ook ziet hoe linkse hoogopgeleide mensen mijlver afstaan van de onderkant van de wereldsamenleving en daar totaal geen moeite mee hebben. Weten ze hoe bevoorrecht ze zijn? Hoeveel spreekwoordelijke jassen zij hebben?

Als u twee jassen hebt, geef dan een ervan aan iemand die er geen heeft, zei Johannes de Doper in Lukas 3. Misschien dat deze eenvoudige vingerwijzing helpt.

Margrietha Reinders is buurtdominee in Amsterdam.